

prosto razliti ven v življenje . . . In tako se tudi drug drugega ne moreta izsrkati več . . . Mi pa, kar nas je s tako popolnoma nago, na širni, odprti planjavi ležečo dušo, ne moremo nič za to, niti če se napije v dolgih prelestnih nočeh iskreče se rose, da požene na njej tisočero cvetje, niti če ji izsesa enoličnost vse sokove, da razpoka kakor izsušena gruda in ovne vse, kar je raslo na njej . . .

Nočem pa reči, da je bilo z mano res prav tako. Res, da je že davno posahnilo izbrano gosposko cvetje, da so bile zanemarjene in s plevelom preprežene vse tiste lepo izmerjene in ogrebene gredice iz nekdanjih dni; toda zato je bil pa ta plevel sam res lep . . . Ali, kakor sem ti rekel že prej: bil sem postal sicer kmetski fant, toda idealen kmetski fant . . .

In ravno zato sem igral tako neumno vlogo! . . .

(Konec prihodnjič.)

Iz cikla „Spomini“.

Kjer morje z lovorom šumeče govori,
sva šla v večer v sijaju zlatih zvezd.
Kot blesk noči ji bila je prelest,
kot zvon njen glas, ki skoz somrak drhti:

„Ko z usten drugi pil boš kdaj ljubavi med
in drugi verujoče streš srce,
mordà te vroče objemo roké,
da curek ti krvi óbraz zalije bled.

„Kedar ljubav pa mojo sveto umoriš,
poljubim te kot svečenik oltar,
kot v gori cedro divjajoč vihar,
kot Magdalena v prahu sveti, večni križ.“

Ovile so tresoč se njene me roké —
šumelo morje je svoj divni spev,
skoz gaj je čudodaljen šel odmev.
Drhteč sem jo objel: „Jaz ljubim, ljubim te! . . .“

Vojeslav Molè.